

שרוני שלנו,

השבוע אמא הניחה על קברך שתי אבנים, על האחת כתבה "געגוע", ועל השניה "חיבוק". שתי מילים שמביעות את הרגשות שלנו: תחושת הגעגועים האין-סופית, והרצון לחבק אותך ולו רק עוד פעם אחת.

חמש שנים חלפו. כבר חמש שנים? או רק חמש שנים שנראות כנצח? העולם לא עוצר מלכת. במעגל המשפחתי הקטן שלנו, לפני שלושה שבועות הצטרפה למשפחתנו ליבי הקטנה, בת לטל ולעידו. האושר גדול. גם למורן ועמית נולדה בת, שיר. ואנו, שרואים במורן בן נוסף שלנו, שמחים באושרם. נעמי ואנה גדלות. נעמי עולה לכיתה א', היית מאמינה? גם במעגלים הרחוקים יותר, חבריך וחברותיך ממשיכים לבנות את חייהם, בונים משפחות ומגדלים ילדים. כך עובר הזמן, ורק אצלך הוא עמד מלכת. את היית ותישארי צעירה לנצח. אנחנו זוכרים אותך יפה כפי שהיית, ובעלת נפש אצילית ומיוחדת, וכל מי שהכיר אותך יודע שזאת לא קלישאה.

את ממשיכה להיות נוכחת בחיינו כל הזמן. מדברים עלייך, מזכירים אותך בהמון הקשרים. העצב והצחוק נמהלים זה בזה כשמדברים עלייך. נעמי שכה אהבת, ואנה, שלא זכתה להכירך, משחקות בחדרך שהפך לחדר הנכדות אבל תמיד יקראו לו "החדר של שרוני", יושבות על הכסא שלך ליד השולחן שלך ומציירות, או ישנות במיטה שלך. לפעמים הן משחקות בבובות ובמשחקים שלך מתקופת ילדותך. במקרים רבים הן מסתכלות על תמונות שלך ושואלות עלייך שאלות. את חלק מחייהן ותמיד תהיי. גם ליבי הקטנה תגדל להכיר אותך.

לפעמים אנחנו משתעשעים בדמיונו "מה היה אילו". לאילו כיוונים אישיים ומקצועיים היית מתפתחת. איזו משפחה הייתם היום, איך השנים היו מיטיבות איתך. כל כך אהבת ילדים, וילדים נשבו בקסמיך, ובטוח שהיית אמא מדהימה. אבל מהר מאד אנחנו מתנפצים אל קרקע המציאות.

פעמים רבות אני חושב ומתייעץ איתך בליבי בנושאים שונים. חושב איך היית מגיבה למצב הפוליטי והחברתי במדינה, איך חוש הצדק המפותח שלך היה מתייחס לעוולות כאלו או אחרות. נזכר גם איך דיברנו על נושאים מקצועיים שהתמחית בהם, ואיך פעם עזרת לי בפונקציה באקסל... חושב על כל זאת ומקבל השראה למעשי.

כבר אמרנו שאדם קיים כל עוד זוכרים אותו. הבנו שאנחנו לא יכולים לנצח את הגורל, אבל כן יכולים לנצח את השיכחה. אנחנו זוכרים אותך יפה, צוחקת ולפעמים עצובה, טובת לב ומצפונית מאין כמוה, מגבשת את המשפחה, אוהבת לטייל אבל יותר מכך אוהבת לישון, מזייפת בשירה, ולפעמים גם מעוצבנת – פשוט זוכרים אותך, שרוני, כפי שהיית. את התנחלת בליבם ובזכרונם של כל כך הרבה אנשים שממשיכים לאהוב אותך. כל הקהל הנפלא שהגיע לכאן מוכיח זאת ואנו מודים על כך לכולכם מקרב ליבנו. כך גם המפגש השנתי לאחר האזכרה שמקבץ אנשים מכל תחומי חייך – משפחה, חברות ילדות וחברים מתקופות בוגרות, עבודה ועוד, שמאפשר להעלות זכרונות, לדבר עלייך, ואולי גם ללמוד עלייך עוד משהו שלא היכרנו.

נסיים במילים מתוך שיר, כל כך פשוטות, כל כך אמיתיות:

יש אי שם
מישהו חושב עלייך
מישהו רוצה אותך נורא
יש אי שם

יש אי שם
מישהו חולם עלייך
מישהו אוהב אותך כל כך
יש אי שם.

(יוני רכטר וענת גוב)

אוהבים אותך לנצח, מלאכית שלנו, ממשיכים לזכור, להזכיר ולהתגעגע,

אמא ואבא